

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 756

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2-6	308. — Decizie pentru numirea domnului Robert-Eugeniu Ciocoi în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră	14
Decizia nr. 552 din 7 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	7-11	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		257. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind eliberarea permiselor de exploatare, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 94/2009	14
676. — Hotărâre pentru modificarea și completarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.767/2004 privind modul de organizare și funcționare a serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor	11	ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
677. — Hotărâre privind aprobarea Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, finanțat în cadrul Programului operațional Competitivitate 2014—2020	12-13	848. — Ordin pentru completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 245/2017	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 6**

din 14 ianuarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea RCI Leasing România IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 12.297/3/2016/a18 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.763D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnii avocați Marian Onica Jarka și Petre Dinu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorilor aleși prezenți, care susțin excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată prin notele scrise și solicită admiterea acesteia. În esență, se arată că este vizată modalitatea în care este reglementată transferarea dreptului de proprietate în cadrul unui contract de leasing financiar aflat în derulare, în condițiile în care contractul de leasing este menținut la momentul intrării în insolvență a utilizatorului. Or, pentru această situație, legiuitorul a creat un mecanism ce este considerat criticabil, deoarece înlătură garanția dreptului de apărare a proprietății. Astfel, în pofida faptului că nu sunt achitate toate ratele anterioare intrării în insolvență, cu condiția achitării tuturor creanțelor curente ulterior intrării în insolvență, norma criticată prevede operarea transferului dreptului de proprietate în favoarea utilizatorului bunului aflat în exploatare contractuală, context în care există doar informarea efectuată de către administratorul judiciar cu privire la transferul proprietății. Față de această împrejurare se consideră că reglementarea în discuție este de natură a afecta esența dreptului de proprietate, deoarece, în ceea ce privește ratele anterioare, neachitate și doar înscrise în tabelul de creanțe, pentru acestea se obține numai ce rezultă dintr-o procedură consensuală și concursuală, la fel ca toți ceilalți creditori, respectiv se obține numai dreptul de a participa la procedura insolvenței (rang al ipotecii asupra bunului respectiv), spre deosebire de expropriere, unde există o cauză de utilitate publică și o justă și prealabilă despăgubire, în speță neexistând o justă și prealabilă despăgubire. Prin urmare, nu este vorba de stabilirea limitelor conținutului dreptului de proprietate, ci, în realitate, este o afectare a dreptului de proprietate. Se susține că trebuie ținut cont de principiul proporționalității, care presupune o adecvare între scop (care, astfel cum reiese din punctul de vedere al Guvernului atașat la dosarul cauzei, constă în evitarea dezmembrării prejudiciabile a masei active) și mijloc. Or, fără a nega scopul, mijlocul prin care se atinge acest scop este criticabil întrucât conduce la exproprierea finanțatorului

proprietar al bunului. De asemenea, avându-se în vedere prevederile art. 123 alin. (11) din Legea nr. 85/2014, se arată că, în cazul rezilierii contractului de leasing financiar, legiuitorul a prevăzut în mod expres o facultate de opțiune la discreția finanțatorului proprietar al bunului, în sensul că acesta poate opta pentru a păstra proprietatea juridică a bunului sau, dimpotrivă, poate renunța în favoarea utilizatorului, reglementând în ambele cazuri modalitatea de derulare a procedurii. Or, în cazul de față, la art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, nu mai există această facultate de opțiune, ci finanțatorul ia doar act de transferul dreptului de proprietate a bunului ce face obiectul contractului de leasing în favoarea utilizatorului prin înștiințarea efectuată de administratorul judiciar.

4. În continuare, cu referire la punctul de vedere al Guvernului, atașat la dosarul cauzei, se precizează că prin acesta se face o asimilare a dreptului de proprietate a finanțatorului, prin raportare la art. 2.347 din Codul civil, cu o garanție. Or, în ceea ce privește speța de față, această interpretare este neîntemeiată, având în vedere că se referă exclusiv la condițiile de publicitate și nu instituie un alt tip de proprietari. Pentru toate cele prezentate se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca fiind inadmisibilă și în subsidiar, ca fiind neîntemeiată. Cu privire la inadmisibilitate arată că se critică modul de interpretare și aplicare a textelor legale. Cu privire la faptul că sunt neîntemeiate susținerile autoarei menționează că nu este vorba de o încălcare a prevederilor constituționale invocate, deoarece legiuitorul are, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, posibilitatea de a restrânge în anumite situații, proporțional, exercitarea dreptului de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 25 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 12.297/3/2016/a18, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Societatea RCI Leasing România IFN — S.A. din București, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 44 și art. 20 prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acestea instituie transferul de drept al proprietății bunului ce face obiectul contractului de leasing, chiar dacă toate ratele aferente acestuia nu au fost achitate. Având în vedere și dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, prin care se statuează că drepturile locatorului/finanțatorului asupra bunului utilizat în baza unui contract de leasing sunt opozabile judecătorului-sindic, în situația în care locatarul/utilizatorul se află în reorganizare judiciară și/sau faliment, coroborate cu prevederile

constituționale prin care se instituie garanția dreptului de proprietate, se susține că în cazul de față această garanție este înlăturată în favoarea utilizatorului, chiar dacă obligațiile contractuale născute anterior procedurii insolvenței nu au fost îndeplinite. Prin urmare, în cazul finanțatorului operează o expropriere fără a exista o situație de utilitate publică și fără o justă despăgubire. În acest context se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 692 din 27 noiembrie 2014, Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014 și Decizia nr. 898 din 17 decembrie 2015) și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*) cu privire la dreptul de proprietate privată și la principiul proporționalității.

8. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă** arată că normele legale, prin care operează transferul de drept al proprietății bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing, chiar dacă toate ratele aferente acestuia nu au fost achitate, ar intra în contradicție cu prevederile art. 44 din Constituție, care instituie o garanție a dreptului de proprietate, garanție ce este înlăturată în favoarea utilizatorului, chiar dacă obligațiile contractuale născute anterior procedurii nu au fost îndeplinite.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, în esență, se arată că principalul element de noutate în reglementarea Codului insolvenței este legiferarea tratamentului aplicabil contractelor de leasing, respectiv distincția dintre modalitatea prin care un contract de leasing în derulare poate înceta, adică prin reziliere, caz ce implică automat o culpă contractuală distinctă de aspectul privind neplata ratelor anterioare, care se înscriu la masa credală, conform art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, sau prin denunțare. Legiutorul a avut în vedere evitarea dezmembrării prejudiciabile a masei active, prin pierderea unui activ esențial, precum și protecția adecvată a creditorului finanțator care beneficiază de rezerva dreptului de proprietate în privința bunului astfel finanțat. În acest context se mai precizează că în reglementarea tratamentului creanțelor finanțatorilor în cadrul contractelor de leasing au fost avute în vedere principiile Băncii Mondiale și Ghidul Uncitral în materie de insolvență. De asemenea, acest regim juridic al contractelor de leasing s-a axat pe dispozițiile art. 2.347 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, care califică rezerva de proprietate de care beneficiază finanțatorul într-un contract de leasing drept clauză de preferință, și pe dispozițiile din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancare, ce prevăd că leasingul este un contract de credit. Or, în baza acestei calificări, proprietatea bunului are, în cazul acestui contract, valoarea unei garanții. Astfel, finanțatorul nu este interesat de obținerea bunului, ci de plata ratelor de leasing. Prin urmare, raportat la interesele finanțatorului și la garanțiile instituite de art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 în favoarea acestuia, se apreciază că nu pot fi reținute premisele încalcării dreptului de proprietate, ci, dimpotrivă, prin textul legal s-a urmărit protejarea proprietății finanțatorului în limitele impuse de specificul procedurii insolvenței.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: „(4) *În cadrul contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii și menținut, în condițiile art. 123 alin. (12), creanțele curente nu vor fi înscrise în tabelul de creanțe, fiind plătite la scadență. Pentru ratele anterioare înscrise în tabel, acestea vor urma regimul juridic al creanțelor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3. Dacă toate creanțele curente au fost plătite și toate celelalte obligații născute după deschiderea procedurii au fost achitate, va opera transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing financiar, caz în care, pentru ratele anterioare înscrise în tabel, finanțatorul va dobândi concomitent o ipotecă legală asupra bunului respectiv, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing inițiale. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar va notifica finanțatorul cu privire la faptul că a operat transferul dreptului de proprietate și va efectua menținerea în registrele de publicitate relevante cu privire la menținerea rangului creanței finanțatorului.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia este nemulțumită de dispozițiile legale cu privire la procedurile de insolvență prevăzute de Legea nr. 85/2014, care reglementează, distinct de cele cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 12 ianuarie 2000, aspecte ce țin de regimul juridic al contractelor de leasing și al creanțelor aferente în situația în care intervine procedura insolvenței, context în care susține că, în virtutea art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, operează transferul de drept al proprietății bunului ce face obiectul contractului de leasing, chiar dacă toate ratele aferente acestuia nu au fost achitate, ceea ce este contrar prevederilor constituționale ale art. 44, cu precădere în componenta privind interzicerea exproprierei.

16. În ceea ce privește contractul de leasing, Curtea observă că, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 51/1997, operațiunile de leasing constau în faptul că o parte, denumită locatar/finanțator, transmite pentru o perioadă determinată dreptul de folosință asupra unui bun, al cărui proprietar este, celeilalte părți, denumită locatar/utilizator, la solicitarea acesteia, contra unei plăți periodice, denumită rată de leasing, iar la sfârșitul perioadei de leasing locatarul/finanțatorul se obligă să respecte dreptul de opțiune al locatarului/utilizatorului de a cumpăra bunul, de a prelungi contractul de leasing fără a schimba natura leasingului ori de a înceta raporturile contractuale. Locatarul/Utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, dar nu mai devreme de 12 luni, dacă părțile convin astfel și dacă se achită toate obligațiile asumate prin contract. Rata de leasing reprezintă: în cazul leasingului financiar, cota-parte din valoarea de intrare a bunului și dobânda de leasing, care se stabilește pe baza ratei dobânzii convenite prin acordul părților; în cazul leasingului operațional, chiria se stabilește prin acordul părților [art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997].

17. Referitor la *contractul de leasing financiar*, Curtea reține că acesta este orice contract de leasing care îndeplinește cel puțin una dintre următoarele condiții: riscurile și beneficiile dreptului de proprietate asupra bunului care face obiectul

leasingului sunt transferate utilizatorului la momentul la care contractul de leasing produce efecte; contractul de leasing prevede expres transferul dreptului de proprietate asupra bunului ce face obiectul leasingului către utilizator la momentul expirării contractului; utilizatorul are opțiunea de a cumpăra bunul la momentul expirării contractului, iar valoarea reziduală exprimată în procente este mai mică sau egală cu diferența dintre durata normală de funcționare maximă și durata contractului de leasing, raportată la durata normală de funcționare maximă, exprimată în procente; perioada de leasing depășește 80% din durata normală de funcționare maximă a bunului care face obiectul leasingului; în înțelesul acestei definiții, perioada de leasing include orice perioadă pentru care contractul de leasing poate fi prelungit; valoarea totală a ratelor de leasing, mai puțin cheltuielile accesorii, este mai mare sau egală cu valoarea de intrare a bunului [art. 7 pct. 7 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal].

18. Referitor la *contractul de leasing operațional*, Curtea observă că acesta este orice contract de leasing încheiat între locator și locatar, care transferă locatarului riscurile și beneficiile dreptului de proprietate, mai puțin riscul de valorificare a bunului la valoarea reziduală, și care nu îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la art. 7 pct. 7 lit. b)–e) din Codul fiscal; riscul de valorificare a bunului la valoarea reziduală există atunci când opțiunea de cumpărare nu este exercitată la începutul contractului sau când contractul de leasing prevede expres restituirea bunului la momentul expirării contractului [art. 7 pct. 8 din Codul fiscal].

19. De asemenea, Curtea observă că în virtutea dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 21 aprilie 2009, leasingul financiar este circumscris activităților de creditare, respectiv unui contract de credit.

20. Prin Decizia nr. 1.382 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2012, Curtea a reținut că, pe toată durata contractului de leasing, dreptul de folosință revine altei persoane decât titularului dreptului de proprietate, contractul de leasing nefiind prin sine translativ de proprietate, ci acordând locatarului/utilizatorului doar un drept de opțiune, în sensul că în momentul expirării contractului de leasing acesta are prioritate la cumpărarea bunului ce a constituit obiectul contractului de leasing. Utilizatorul preia din momentul încheierii contractului de leasing doar posesia și folosința bunului mobil, fapt ce nu îi oferă garanțiile de care ar beneficia în calitate de proprietar al bunului, în condițiile în care transferul dreptului de proprietate asupra sa intervine la un moment ulterior, și anume acela al expirării contractului de leasing, ca urmare a efectului încheierii unui contract de vânzare-cumpărare.

21. În ceea ce privește regimul juridic al creanțelor ce provin din contracte de leasing în cazul în care intervine procedura insolvenței, Curtea reține că acesta este reglementat prin Legea nr. 85/2014, iar acest act normativ conține norme exprese cu privire la tratamentul aplicabil contractelor de leasing și creanțelor aferente acestor tipuri de contracte, respectiv: regimul creanțelor ce provin din contracte de leasing reziliate înainte de data deschiderii procedurii insolvenței; denunțarea contractelor de leasing; modalitatea în care un contract de leasing în derulare poate înceta în contextul dat; menținerea contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii; denunțarea contractului de leasing; problema transferului dreptului de proprietate asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing; notificările necesare și termenele în care se poate denunța contractul de leasing; regimul creanțelor aferente acestor contracte de leasing; modul de înscriere a creanțelor rezultând din contractele de leasing în tabelul creanțelor; situația unor rate neachitate și înscrierea acestora în tabelul de creanțe; rezilierea contractului de leasing de către finanțator etc.

22. În acest context, Curtea observă că în sensul celor de mai sus precizate sunt prevederile art. 105 din Legea nr. 85/2014, care fac parte din titlul II — *Procedura insolvenței*, capitolul I — *Dispoziții comune*, secțiunea a 4-a — *Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile*. Prin art. 105 din Legea nr. 85/2014 sunt legifera aspecte cu privire la creanțele supuse procedurii de verificare și creanțele exceptate de la verificare, precum și cu privire la modul de înscriere a creanțelor rezultând din contractele de leasing, contracte care își au sediul materiei cuprins în Ordonanța Guvernului nr. 51/1997. În concret, dispozițiile art. 105 alin. (3) și (4) din Legea nr. 85/2014 circumscriu regimul juridic al creanțelor provenite din contractele de leasing în procedura insolvenței și prevăd, pe de o parte, procedura de înscriere la masa pasivă a creanței locatorului din leasingul operațional, iar, pe de altă parte, procedura de înscriere la masa pasivă a creanței finanțatorului din leasingul financiar.

23. Astfel, în virtutea art. 105 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, creanțele creditorului finanțator care provin din contracte de leasing ce sunt reziliate anterior datei deschiderii procedurii insolvenței se vor înregistra astfel: (i) dacă proprietatea bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing se transferă debitorului, finanțatorul va dobândi o ipotecă legală asupra acelor bunuri, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing inițiale, iar creanța sa va fi înregistrată potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 85/2014 [având regimul creanțelor creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință]; (ii) dacă bunurile ce fac obiectul contractului de leasing sunt recuperate, va fi înregistrată, beneficiind de ordinea de prioritate prevăzută la art. 161 pct. 8 din Legea nr. 85/2014 [având regimul creanțelor chirografare preferate, cu excepția cazului în care finanțatorul și-a constituit prin contractul de leasing o cauză de preferință], dacă nu există alte bunuri care să confere titularului calitatea de creditor care beneficiază de o cauză de preferință, doar diferența dintre valoarea întregii creanțe și valoarea de piață a bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing stabilită de un evaluator independent; (iii) dacă unul sau mai multe din bunurile recuperate au fost valorificate de către societatea de leasing până la data întocmirii tabelului preliminar al creanțelor, pentru acestea se va deduce din totalul creanței de înregistrat prețul obținut din vânzare.

24. De asemenea, prin art. 105 alin. (4) teza întâi și teza a doua din Legea nr. 85/2014 se prevede că, în cadrul contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii insolvenței și menținut, în condițiile art. 123 alin. (12) din Legea nr. 85/2014, creanțele curente nu vor fi înscrise în tabelul de creanțe, fiind plătite la scadență, iar ratele anterioare înscrise în tabel vor urma regimul juridic al creanțelor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3 din Legea nr. 85/2014.

25. Prin urmare, pentru această ipoteză legiuitorul prevede două soluții care diferă în funcție de momentul nașterii creanțelor constând din sumele datorate cu titlu de rate de leasing, raportat la momentul în care intervine procedura insolvenței. Astfel, prima situație se referă la creanțele izvorâte anterior deschiderii procedurii, pentru care legea stabilește că vor fi valorificate în condițiile art. 159 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, respectiv vor dobândi regimul creanțelor creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință. Ce-a de a doua situație are în vedere ratele ce trebuie plătite după deschiderea procedurii insolvenței, pentru care legea prevede că nu vor fi înscrise în tabelul de creanță și vor fi achitate la scadență.

26. În continuare, în virtutea art. 105 alin. (4) teza a treia și teza a patra din Legea nr. 85/2014, dacă toate creanțele curente au fost plătite și toate celelalte obligații născute după deschiderea procedurii au fost achitate, va opera transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing financiar, caz în care, pentru ratele anterioare înscrise în tabel, finanțatorul va dobândi concomitent o ipotecă legală asupra bunului finanțat prin contractul de leasing, având rang egal cu cel al operațiunii de

leasing inițiale, iar administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va proceda la notificarea finanțatorului cu privire la faptul că a operat transferul dreptului de proprietate și va efectua menținerea în registrele de publicitate relevante cu privire la menținerea rangului creanței finanțatorului.

27. Însă, toate aceste aspecte antereferte vor avea finalitatea mai sus expusă numai în situația în care acest contract de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii este menținut în condițiile art. 123 alin. (12) din Legea nr. 85/2014, care, în teza întâi, prevede faptul că, prin excepție de la prevederile art. 123 alin. (1) teza întâi, în cazul contractului de leasing financiar, dacă finanțatorul nu își exprimă, în termen de 3 luni de la data deschiderii procedurii, acordul expres pentru menținerea contractului, acesta se consideră denunțat la data expirării acestui termen. În cazul care, în același termen, finanțatorul transmite administratorului judiciar o notificare prin care i se cere să denunțe contractul, acesta se consideră denunțat la expirarea unui termen de 30 de zile de la data recepționării notificării de către administratorul judiciar [art. 123 alin. (12) teza a doua din aceeași lege]. Or, potrivit art. 123 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 85/2014 [de la care derogă art. 123 alin. (12) din aceeași lege], contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii, art. 1.417 cu privire la decăderea din beneficiul termenului din Codul civil nefiind aplicabil.

28. În acest context, Curtea reține faptul că atât scopul normelor privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, respectiv instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șanse de redresare a activității acestuia, cât și necesitatea maximizării averii debitorului au impus reglementarea unor principii care stau la baza tratamentului juridic al contractelor în derulare, în general, instituindu-se prin art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 regula menținerii de drept a contractelor în derulare la data deschiderii procedurii, continuarea acestora neputând fi întreruptă pentru motivul deschiderii procedurii sau pentru obligații neîndeplinite anterior datei deschiderii procedurii. De asemenea, tot în vederea maximizării averii debitorului a fost reglementat dreptul administratorului judiciar/lichidatorului judiciar de a denunța orice contract de leasing financiar, contractul considerându-se denunțat la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, astfel cum prevăd dispozițiile art. 123 alin. (12) teza a treia din Legea nr. 85/2014.

29. Față de această împrejurare, Curtea constată că, astfel cum reiese din coroborarea prevederilor legale mai sus menționate, în cazul contractelor de leasing în derulare cărora intervine procedura insolvenței, prin art. 123 alin. (12) din Legea nr. 85/2014 se instituie o condiție pentru menținerea sau denunțarea contractelor de leasing. Astfel, pentru menținerea contractului de leasing este necesar, pe lângă opțiunea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, și acordul expres al finanțatorului.

30. Așadar, Curtea reține că, din analiza normelor legale în discuție, în cazul leasingului financiar pot să apară diferite situații de continuare/denunțare a contractului de leasing financiar: (i) menținerea contractului de leasing [în măsura în care se obține acordul expres al finanțatorului în acest sens în termen de 3 luni de la deschiderea procedurii]; (ii) denunțarea de drept la expirarea unui termen de 3 luni de la data deschiderii procedurii [dacă nu s-a obținut un acord expres de la finanțator]; (iii) denunțarea la inițiativa finanțatorului înainte de expirarea termenului de 3 luni [finanțatorul transmite administratorului judiciar o notificare prin care îi cere să denunțe contractul, acesta se consideră denunțat la expirarea unui termen de 30 de zile de la data recepționării notificării]; (iv) denunțarea de către administratorul judiciar/lichidator a contractului în temeiul prerogativei de denunțare a oricărui contract în derulare.

31. Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 123 alin. (11) din Legea nr. 85/2014, în cazul rezilierii contractelor de leasing

de către finanțator, acesta va putea opta pentru una dintre următoarele variante: (i) transferul proprietății asupra bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing către debitor, caz în care finanțatorul dobândește o ipotecă legală asupra acelor bunuri, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing, și este înregistrat la masa credală, conform ordinii de prioritate prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3 din aceeași lege, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate, în temeiul contractului de leasing, fără a se putea depăși valoarea de piață a bunurilor, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61; (ii) recuperarea bunurilor ce fac obiectul material al contractului de leasing, iar finanțatorul va fi înregistrat la masa credală potrivit prevederilor art. 161 pct. 8 din aceeași lege, dacă nu există alte bunuri care să confere titularului calitatea de creditor care beneficiază de o cauză de preferință, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate în temeiul contractului de leasing minus valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61 din aceeași lege.

32. Referitor la dispozițiile cuprinse în Legea fundamentală cu privire la respectarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, Curtea reține că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. De asemenea, textul constituțional menționat prevede faptul că dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, iar nu creanțele din raporturi comerciale.

33. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, ca urmare a mecanismului legal creat de legiuitor cu privire la transferul dreptului de proprietate a bunului ce face obiectul contractului de leasing în situația în care în derulare acestuia intervine procedura insolvenței, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, aplicând considerentele de principiu cu privire la limitele dreptului de proprietate la prevederile criticate, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, având în vedere că procedura insolvenței nu garantează recuperarea integrală a creanțelor aparținând tuturor creditorilor, iar, în contextul dat, prin normele criticate nu este anihilat dreptul de proprietate întrucât creanțe rezultate din ratele scadente anterioare deschiderii procedurii sunt înscrise în tabelul de creanțe cu regimul juridic al creanțelor creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință, iar creanțele curente sunt plătite la scadență.

34. Totodată, Curtea constată că nu are loc un transfer al dreptului de proprietate *ope legis*, ci transferul dreptului de proprietate va opera numai în cazul îndeplinirii anumitor cerințe

prevăzute de lege, respectiv obligațiile ulterioare deschiderii procedurii sunt îndeplinite conform contractului de leasing și numai în condițiile în care există opțiunea expresă a finanțatorului pentru menținerea contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii.

35. De asemenea, Curtea observă că prin prevederile supuse controlului de constituționalitate nu are loc o expropriere pentru cauză de utilitate publică, astfel cum susține autoarea excepției de neconstituționalitate, deoarece normele criticate nu au semnificația exproprierii, neavând nicio legătură cu cauzele de utilitate publică avute în vedere art. 44 alin. (3) din Constituție cu referire la condițiile exproprierii.

36. Curtea reține că dispozițiile art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, prin care se prevede transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing financiar, în condițiile legii, sunt în deplin acord cu scopul încheierii contractului de leasing, prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 51/1997, și cu scopul procedurilor de insolvență, norma legală criticată fiind de natură a reglementa problema bunului, obiect al contractului de leasing, în situația în care în derularea acestor tipuri de contracte intervin procedurile de insolvență.

37. De altfel, și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Decizia din 10 martie 1981, pronunțată în *Cauza X împotriva Belgiei*, este în sensul că procedurile legale instituite în materia insolvenței, de principiu, nu reprezintă o privare de proprietate asupra bunurilor, ci o măsură de control al folosirii acestora, în concordanță cu interesul general, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea și Hotărârea din 17 iulie 2003, pronunțată în *Cauza Luordo împotriva Italiei*, paragraful 67).

38. În acest context, Curtea reține că, în virtutea prevederilor convenționale, de principiu, statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general, iar drepturile sociale și economice prevăzute de Constituție se circumscriu acestui principiu (a se vedea Decizia nr. 40 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 5 iulie 2018, paragraful 38).

41. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea RCI Leasing România IFN — S.A. din București în Dosarul nr. 12.297/3/2016/a18 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și constată că dispozițiile art. 105 alin. (4) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

Astfel, în virtutea art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, statul are obligația protejării intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și obligația pozitivă de a lua toate măsurile pentru a recupera creanțele garantate, cum ar fi cele salariale și bugetare. Or, aceste obiective se pot îndeplini numai cu respectarea scopului legii insolvenței, respectiv instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, iar normele criticate se circumscriu acestui scop.

39. Curtea observă că, astfel cum reiese din cercetarea documentară efectuată asupra problematicii deduse controlului de constituționalitate, la aceste soluții legislative s-a ajuns ca urmare a necesității conservării masei active prin evitarea unei dezmembrări prejudiciabile a acesteia și crearea măsurilor de protecție pentru creditorii finanțatori care beneficiază de rezerva dreptului de proprietate în privința bunului finanțat. La stabilirea regimului juridic al contractelor de leasing s-a ținut seama de dreptul comun, respectiv de Codul civil, de dispozițiile Legii nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancale, ce prevăd că leasingul este un contract de credit în care finanțatorul nu este interesat de obținerea bunului, ci de plata ratelor de leasing. De asemenea au fost avute în vedere principiile cu privire la drepturile și interesele unei terțe părți, proprietar al unor active în procedură, precum și recomandările internaționale în materie de insolvență referitoare la tratamentul acordat creditorului finanțator, respectiv acordarea regimului de creanță garantată.

40. Prin urmare, Curtea constată că normele criticate intră în marja de apreciere a legiuitorului în virtutea dispozițiilor constituționale cu privire la dreptul de proprietate, coroborat cu procedurile legale instituite în materia insolvenței, astfel cum acest drept a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Față de această împrejurare, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor constituționale și convenționale cu privire la protecția proprietății private, respectiv ale art. 44 din Constituție și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat prin prisma art. 20 din Legea fundamentală.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 7 iulie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierile din 4 aprilie 2018 și 16 noiembrie 2018, pronunțate în dosarele nr. 12.222/94/2015/a5.2 și nr. 12.222/94/2015/a5.2.2, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

8. Prin Încheierea din 6 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 29.112/301/2015, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

9. Excepția a fost ridicată de Iosif Puiu și Constanța Puiu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de recuzare și de acordare a ajutorului public judiciar.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în raport cu art. 16 și 21 din Constituție, în condițiile în care la soluționarea cererii de recuzare participă doar judecătorul recuzat, nu și petenții. Astfel, contrar dreptului la un proces echitabil, prevederile art. 47 alin. (4) din Codul de procedură civilă plasează părțile pe poziții procesuale inegale. La aceeași concluzie conduce și reglementarea potrivit căreia la soluționarea cererii de recuzare este ascultat doar judecătorul recuzat, în timp ce petenții nu își pot susține apărările în sprijinul cererii de recuzare. De asemenea se nasc îndoieli legitime cu privire la imparțialitatea judecătorilor investiți cu soluționarea cererii de recuzare, aceștia fiind colegi, chiar la aceeași instanță, cu judecătorul recuzat. Totodată, susțin că prevederile art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă sunt vag formulate, permițând aprecierea subiectivă a instanței, ceea ce încalcă regula predictibilității justiției și a art. 1 alin. (5), a art. 15, a art. 16, a art. 4 alin. (2) și a art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție.

11. Referitor la dispozițiile art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 și cele ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, autorii acesteia apreciază, în esență, că redactarea acestor norme este vagă, permițând aprecierea subiectivă a instanței.

12. Se arată că, în majoritatea statelor cu democrații consolidate, semnatare ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, taxele judiciare

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Iosif Puiu și Constanța Puiu în Dosarul nr. 12.222/94/2015/a5.2 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 520D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.144D/2018 și nr. 2.044D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ridicată de aceeași autori în Dosarul nr. 29.112/301/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și în Dosarul nr. 12.222/94/2015/a5.2.2 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.144D/2018 și nr. 2.044D/2018 la Dosarul nr. 520D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că în această materie există precedent constituțional și nu există temeiuri pentru reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

de timbru nu sunt stabilite decât prin lege, iar nu prin ordonanțe de urgență. Prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, puterea executivă a încălcat în mod flagrant dispozițiile constituționale și, în mod special, dispozițiile art. 139 din Constituție, deoarece Guvernul nu poate stabili taxe judiciare de timbru, Parlamentul fiind singura instituție abilitată să adopte legi în domeniul ce vizează drepturile și obligațiile cetățenilor.

13. În final, autorii excepției afirmă că prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 au fost încălcate dispozițiile art. 115 din Constituție, întrucât Guvernul s-a subrogat în drepturi Parlamentului.

14. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă**, în dosarele nr. 520D/2018 și nr. 2.044D/2018, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, rezumându-se la analiza condițiilor de admisibilitate a acesteia.

15. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă principiile și garanțiile constituționale invocate.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Avocatul Poporului**, în Dosarul nr. 520D/2018, arată că își menține punctul de vedere formulat anterior în dosarul Curții Constituționale în care a fost pronunțată Decizia nr. 479 din 2016, în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins:

— Art. 42 din Codul de procedură civilă: „*Alte cazuri de incompatibilitate*

(1) *Judecătorul este, de asemenea, incompatibil de a judeca în următoarele situații:*

1. *când și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluție în cauza pe care a fost desemnat să o judece. Punerea în discuția părților, din oficiu, a unor chestiuni de fapt sau de drept, potrivit art. 14 alin. (4) și (5), nu îl face pe judecător incompatibil;*

(...)

13. *atunci când există alte elemente care nasc în mod întemeiat îndoieli cu privire la imparțialitatea sa.”;*

— Art. 44 din Codul de procedură civilă: „*Recuzarea*

(1) *Judecătorul aflat într-o situație de incompatibilitate poate fi recuzat de oricare dintre părți înainte de începerea oricărei dezbateri.*

(2) *Când motivele de incompatibilitate s-au ivit ori au fost cunoscute de parte doar după începerea dezbaterilor, aceasta trebuie să solicite recuzarea de îndată ce acestea îi sunt cunoscute.”;*

— Art. 46 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorii care pot fi recuzați*

Pot fi recuzați numai judecătorii care fac parte din completul de judecată căruia pricina i-a fost repartizată pentru soluționare.”;

— Art. 47 din Codul de procedură civilă: „*Cererea de recuzare. Condiții*

(1) *Cererea de recuzare se poate face verbal în ședință sau în scris pentru fiecare judecător în parte, arătându-se cazul de incompatibilitate și probele de care partea înțelege să se folosească.*

(2) *Este inadmisibilă cererea în care se invocă alte motive decât cele prevăzute la art. 41 și 42.*

(3) *Sunt, de asemenea, inadmisibile cererea de recuzare privitoare la alți judecători decât cei prevăzuți la art. 46, precum și cererea îndreptată împotriva aceluiași judecător pentru același motiv de incompatibilitate.*

(4) *Nerespectarea condițiilor prezentului articol atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. În acest caz, inadmisibilitatea se constată chiar de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare, cu participarea judecătorului recuzat.”;*

— Art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013: „(1) *Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:*

a) *până la valoarea de 500 lei — 8%, dar nu mai puțin de 20 lei;*

b) *între 501 lei și 5.000 lei — 40 lei + 7% pentru ce depășește 500 lei;*

c) *între 5.001 lei și 25.000 lei — 355 lei + 5% pentru ce depășește 5.000 lei;*

d) *între 25.001 lei și 50.000 lei — 1.355 lei + 3% pentru ce depășește 25.000 lei;*

e) *între 50.001 lei și 250.000 lei — 2.105 lei + 2% pentru ce depășește 50.000 lei;*

f) *peste 250.000 lei — 6.105 lei + 1% pentru ce depășește 250.000 lei.*

(2) *Se taxează potrivit alin. (1) și următoarele categorii de acțiuni:*

a) *în constatarea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie acestor cereri;*

b) *privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial.”;*

— Art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013: „(1) *Persoanele fizice pot beneficia de scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare. (...)*

(3) *În mod excepțional, instanța poate acorda persoanelor juridice reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în alte cazuri în care apreciază, față de datele referitoare la situația economico-financiară a persoanei juridice, că plata taxei de timbru, la valoarea datorată, ar fi de natură să afecteze în mod semnificativ activitatea curentă a persoanei juridice.”;*

— Art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008: „*Ajutorul public judiciar se poate acorda și în alte situații, proporțional cu nevoile solicitantului, în cazul în care*

costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție, inclusiv din cauza diferențelor de cost al vieții dintre statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România.”

21. În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 4 alin. (2) privind criteriile de nediscriminare, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 115 alin. (6) privind limitele ordonanțelor de urgență ale Guvernului și art. 139 privind impozite, taxe și alte contribuții. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 6 — Dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 — Interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 — Interzicerea generală a discriminării și art. 2 — Aplicarea teritorială din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici identice formulate de aceiași autori, respectiv Iosif Puiu și Constanța Puiu, Curtea respingând excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 462 din 11 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din data de 28 octombrie 2019.

23. Astfel, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut că aceste norme instituie cazuri de incompatibilitate a judecătorilor, precum și reguli privind recuzarea.

24. În jurisprudența sa, referitor la cererea de recuzare, Curtea a stabilit că judecarea acesteia nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin aceasta legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecății, iar nu împiedicarea accesului liber la justiție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 166 din 16 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 28 iulie 2017, paragraful 16, și Decizia nr. 754 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 975 din 6 decembrie 2006).

25. De asemenea, prin Decizia nr. 38 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Astfel, potrivit art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, examinarea cererii de recuzare se face „de îndată”, iar judecătorul sau părțile sunt ascultate numai „dacă se apreciază că este necesar”, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată. Potrivit doctrinei, momentul la care partea interesată a cunoscut existența motivului de recuzare constituie o împrejurare de fapt, care va fi apreciată de instanța care soluționează cererea. Însă, pentru a evita abuzul, partea trebuie să probeze nu doar cazul de incompatibilitate, ci și împrejurările în care a luat cunoștință de acesta, astfel încât să se poată determina când a aflat că judecătorul este incompatibil. Așadar, modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții reprezintă o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple de recuzare, care să preîntâmpine cererile șicanatorii, de natură să tergiverseze soluționarea într-un termen rezonabil a cauzei. Legiuitorul, asigurând dreptul la apărare al părților, a

mai prevăzut la art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă că încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri. Prin urmare, Curtea a reținut că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 836 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 12 martie 2018).

26. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, prin Decizia nr. 836 din 14 decembrie 2017, precitată, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, întrucât normele juridice nu există izolat, ci ele trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte. În legătură cu principiul previzibilității normei legale, instanța europeană a statuat, de exemplu prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi împotriva Ungariei*, paragraful 34, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere unei rigidități excesive a reglementării. În Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul normei juridice, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depind de practică (în acest sens sunt hotărârile din 25 mai 1993 și din 15 noiembrie 1996, pronunțate în cauzele *Kokkinakis împotriva Greciei*, paragraful 40, și *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielele ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent (a se vedea în acest sens Decizia nr. 491 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2016, paragraful 19).

27. Față de cele anterior referite, Curtea a constatat că textele de lege criticate reprezintă norme de procedură, prin intermediul cărora legiuitorul instituie cadrul legal pentru exercitarea dreptului procedural de recuzare, în deplin acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Totodată, Curtea constată că acestea sunt reglementate cu suficientă claritate și precizie, interpretarea acestora în ansamblul actului normativ din care fac parte relevând cu claritate voința legiuitorului.

28. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă dau expresie dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, având în vedere și faptul că legiuitorul, prin reglementarea procedurii de soluționare a cererii de recuzare, a urmărit asigurarea respectării termenului rezonabil și a principiului accesului liber la

justiție (a se vedea Decizia nr. 81 din 27 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 5 iulie 2018).

29. Cât privește dispozițiile art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 și cele ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Curtea reține că aceste norme au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 479 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 din 12 decembrie 2016, a respins excepția de neconstituționalitate.

30. Cu acel prilej, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia prin reglementarea pe calea ordonanței de urgență în materia taxelor judiciare de timbru se aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6) și ale art. 139 și, implicit, ale art. 21, Curtea a reținut, pe de o parte, că, potrivit jurisprudenței sale, sintagma „numai prin lege” din cuprinsul art. 139 alin. (1) din Constituție are semnificația de a interzice posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat prin acte normative inferioare ca forță juridică legii. În această categorie nu intră ordonanțele emise de Guvern, ci hotărârile Guvernului, care se emit pentru organizarea executării legilor, ordinele ministrilor etc. (a se vedea Decizia nr. 299 din 6 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 17 ianuarie 2002). De asemenea, din coroborarea prevederilor constituționale ale art. 139 cu cele ale art. 56, Curtea a observat că acestea instituie garanția că obligația constituțională a cetățenilor de a contribui prin impozite, taxe și alte contribuții, venituri la bugetul de stat, se face în condițiile legii.

31. Pe de altă parte, Curtea a reținut că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru (a se vedea în acest sens Decizia nr. 649 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 7 ianuarie 2015), respectiv taxe de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011). Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

32. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat dacă accesul liber la justiție este un drept absolut și dacă poate forma obiectul unei restrângereri sau limitări. Instanța europeană a statuat că „dreptul la un tribunal” nu este absolut, acest drept putând fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord*, paragraful 57). De asemenea, prin Hotărârea din 11 octombrie 2007, pronunțată în *Cauza Larco și alții împotriva României*, paragraful 56, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că obligația de a plăti în fața instanțelor civile o taxă judiciară corespunzătoare cererilor formulate nu poate fi considerată ca o limitare a dreptului de acces la o instanță, care ar fi, în sine, incompatibilă cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea Europeană a subliniat că, în dreptul român, cu privire la cererile evaluabile în bani, valoarea taxei judiciare de timbru este calculată sub forma

unui procent din valoarea obiectului cauzei (a se vedea în acest sens Decizia nr. 649 din 11 noiembrie 2014, precitată).

33. Față de aceste considerente, Curtea a constatat că instituirea unor taxe judiciare de timbru prin ordonanțe de urgență nu este contrară prevederilor constituționale ale art. 21, ale art. 115 alin. (6) și ale art. 139.

34. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Curtea a observat că acestea statuează cu privire la faptul că persoanele fizice pot beneficia de scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, iar, în mod excepțional, instanța poate acorda aceste facilități fiscale în alte cazuri în care apreciază că, față de datele referitoare la situația economico-financiară a persoanei juridice, plata taxei judiciare de timbru la valoarea datorată ar fi de natură să afecteze în mod semnificativ activitatea curentă a acesteia.

35. Curtea nu a reținut pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, ca urmare a faptului că aceste prevederi legale lasă la aprecierea instanței de judecată stabilirea ajutorului public judiciar, deoarece, pe de o parte, dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reglementează criteriile în funcție de care beneficiul de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 din aceasta se avansează de către stat fie în întregime, fie în proporție de 50%, iar, pe de altă parte, alin. (3) al aceluiași articol are în vedere și alte cazuri în care ajutorul public judiciar se poate acorda, proporțional cu nevoile solicitantului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 713 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 23 decembrie 2015). În acest context, Curtea a observat că prevederile criticate sunt o aplicare a dispozițiilor art. 126 alin. (1) și (2) și ale art. 124 din Constituție.

36. Totodată, Curtea a observat că plata taxelor judiciare de timbru este o condiție legală pentru începerea proceselor civile, iar obligația la plata anticipată a acestor taxe este justificată. De altfel, contribuția justițiabilului poate fi recuperată la cererea acestuia, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, de la partea care pierde. Așadar, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Potrivit dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură civilă, cel care nu este în stare să facă față cheltuielilor pe care le presupune declanșarea și susținerea unui proces civil, fără a primejdui propria sa întreținere sau a familiei sale, poate beneficia de asistență judiciară, în condițiile legii speciale privind ajutorul public judiciar (Decizia nr. 533 din 9 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 17 noiembrie 2014).

37. În final, față de cele prezentate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în ipotezele cuprinse în aceste norme, fără discriminări, și, de asemenea, respectă principiul supremației Constituției, al universalității, precum și al accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, fiind în deplin acord cu prevederile constituționale cu privire la impozite, taxe și alte contribuții, precum și cu cele referitoare la delegarea legislativă și, prin urmare, nu a reținut pretinsa contrariedade a prevederilor criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate în susținerea excepției.

38. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iosif Puiu și Constanța Puiu în dosarele nr. 12.222/94/2015/a5.2 și nr. 12.222/94/2015/a5.2.2 ale Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă și nr. 29.112/301/2015 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 42 alin. (1) pct. 1 și 13, ale art. 44, ale art. 46 și ale art. 47 din Codul de procedură civilă, ale art. 3 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) și ale art. 42 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 6 București — Secția civilă și Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.767/2004
privind modul de organizare și funcționare a serviciilor publice comunitare regim permise
de conducere și înmatriculare a vehiculelor**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.767/2004 privind modul de organizare și funcționare a serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.048 din 12 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Redimensionarea numărului maxim de posturi, pentru fiecare serviciu public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, se aprobă prin ordin al ministrului afacerilor interne, la propunerea Direcției regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, după cum urmează:

a) proporțional cu volumul de activitate din anul precedent, la nivelul fiecărui serviciu public comunitar;

b) la înființarea unui compartiment teritorial în cadrul serviciului public comunitar, care își va desfășura activitatea într-o unitate/subdiviziune administrativ-teritorială diferită de cea în care funcționează serviciul;

c) în baza analizelor de activitate pentru o perioadă de minimum 6 luni, proporțional cu volumul de activitate și cu necesitatea flexibilizării activității și asigurării unui serviciu public optim.”

2. **După alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

„(3) Criteriile prevăzute la alin. (2) nu trebuie îndeplinite cumulativ.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBANContrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Marcel Ion Vela

Ministrul muncii și protecției sociale,

Victoria Violeta Alexandru

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, finanțat în cadrul Programului operațional Competitivitate 2014—2020

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 3 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2020 privind unele măsuri pentru finanțarea din fonduri europene a unor programe naționale,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Programul național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, finanțat în cadrul Programului operațional Competitivitate 2014—2020, prin axa prioritară 2 — Tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) pentru o economie digitală competitivă, prioritatea de investiții 2b — Dezvoltarea produselor și serviciilor TIC, a comerțului electronic și a cererii de TIC; obiectiv specific OS 2.2 — Creșterea contribuției sectorului TIC pentru competitivitatea economică; acțiunea 2.2.1 — Sprijinirea creșterii valorii adăugate generate de sectorul TIC și a inovării în domeniu prin dezvoltarea de clustere și acțiunea 2.2.2 — Sprijinirea utilizării TIC pentru dezvoltarea afacerilor, în special a cadrului de derulare a comerțului electronic.

Art. 2. — (1) Valoarea Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, finanțat în cadrul Programului operațional Competitivitate 2014—2020, este de 726 milioane lei, echivalentul a 150 milioane euro, la cursul InforEuro din luna iulie 2020, din care contribuția Uniunii Europene este de 617,1 milioane lei, echivalentul a 127,5 milioane euro, corespunzând unei contribuții a Uniunii Europene de 85%, iar contribuția națională este de 108,9 milioane lei, echivalentul a 22,5 milioane euro, corespunzând unei contribuții naționale de 15%.

(2) Finanțarea Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii este asigurată din alocarea disponibilă prin Programul operațional Competitivitate 2014—2020 pentru acțiunile prevăzute la art. 1 și din sume suplimentare ce vor fi asigurate prin utilizarea mecanismului supracontractării, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2015 privind gestionarea financiară a fondurilor europene pentru perioada de programare 2014—2020, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2016, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sumele angajate prin utilizarea mecanismului supracontractării și care nu sunt decontate din sumele alocate Programului operațional Competitivitate 2014—2020 sunt suportate din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Fondurilor Europene, în calitate de autoritate de management pentru Programul operațional Competitivitate 2014—2020, dacă nu pot fi incluse la finanțare din fonduri externe nerambursabile, în perioada de programare 2021—2027.

(4) Ministerul Fondurilor Europene, prin Autoritatea de management pentru Programul operațional Competitivitate, în vederea introducerii agențiilor pentru dezvoltare regională ca beneficiari eligibili în cadrul acțiunii 2.2.2 — Sprijinirea utilizării TIC pentru dezvoltarea afacerilor, în special a cadrului de derulare a comerțului electronic, efectuează demersurile necesare modificării Programului operațional Competitivitate 2014—2020.

Art. 3. — Durata de implementare a Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii este până la data de 31 decembrie 2023.

Art. 4. — (1) Obiectivul Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii este creșterea competitivității IMM-urilor din România prin:

a) dezvoltarea unor produse/servicii/aplicații inovative din domeniul tehnologiei informațiilor și comunicațiilor care să vină în sprijinul IMM-urilor și autorităților publice, urmărindu-se finanțarea unor produse/servicii/aplicații TIC inovative care să asigure trecerea de la producția prin externalizare, respectiv

outsourcing, la dezvoltarea bazată pe inovare, precum și colaborarea între membrii din cadrul unui cluster din industria TIC sau între aceștia și membrii altor clustere, pentru asigurarea unui acces rapid și facil la implementarea produselor din domeniul tehnologiei informației inovative obținute;

b) acordarea de sprijin financiar nerambursabil pentru digitalizarea microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii din alte sectoare de activitate decât TIC, în cele 8 regiuni de dezvoltate ale României, în vederea creșterii competitivității IMM și dinamizării sectorului TIC.

(2) Obiectivul prevăzut la alin. (1) lit. b) se implementează prin încheierea de contracte de finanțare între agențiile pentru dezvoltare regională și beneficiarii de ajutor *de minimis*.

(3) Indicatorul de rezultat al Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii este 3S9 — Valoarea adăugată brută generată de sectorul TIC din cadrul Programului operațional Competitivitate 2014—2020.

Art. 5. — (1) Activitățile eligibile în cadrul Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii sunt:

a) activități pentru dezvoltarea de produse inovative în domeniul TIC, de tipul:

1. activități aferente achiziționării de hardware TIC și a altor dispozitive aferente, inclusiv cheltuieli de instalare, configurare și punere în funcțiune, justificate din punctul de vedere al implementării proiectului. Sunt excluse elementele de mobilier care nu au legătură cu funcționarea produselor/aplicațiilor informatice implementate prin proiect;

2. activități aferente amenajării centrului de date în care se vor instala echipamentele TIC achiziționate prin proiect, instalarea realizându-se o singură dată pe perioada implementării;

3. activități aferente achiziționării și/sau dezvoltării aplicațiilor software/licențelor necesare implementării proiectului, configurarea și implementarea bazelor de date, migrarea și integrarea diverselor structuri de date existente, achiziționarea și implementarea de soluții de semnătură electronică, inclusiv resurse de stocare și procesare, justificate din punctul de vedere al implementării proiectului. Dezvoltarea și implementarea soluțiilor software specifice proiectului și integrarea aplicațiilor folosite trebuie să respecte obligatoriu etapele clare de dezvoltare: analiza cerințelor, proiectare, implementare și testare, precum și pe cele de punere în funcțiune, dacă este cazul;

4. activități aferente cercetării industriale sau dezvoltării experimentale;

5. activități necesare informării și publicității proiectului;

6. activități aferente achiziționării de servicii de consultanță pentru elaborarea documentațiilor necesare pregătirii proiectului propus spre finanțare și managementul proiectului, inclusiv elaborarea documentațiilor necesare implementării proiectului și servicii de asistență juridică pentru realizarea achizițiilor, elaborarea documentației de atribuire și aplicarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziție;

7. activități aferente instruirii personalului care va utiliza produsele implementate/achiziționate și a personalului care va asigura mentenanța;

8. activități de achiziție a serviciilor de auditare intermediară/finală, financiară, conform reglementărilor naționale, și tehnică, din perspectiva corespondenței rezultatului proiectului cu cererea de finanțare și obiectivele Programului operațional Competitivitate;

b) activități de digitalizare a microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii, altele decât cele care au ca obiect principal de activitate TIC, de tipul:

1. activități aferente achiziționării de hardware TIC și a altor dispozitive și echipamente aferente, inclusiv cheltuieli de instalare, configurare, punere în funcțiune, justificate din punctul de vedere al implementării proiectului. Sunt excluse elemente de mobilier care nu au legătură cu funcționarea produselor/aplicațiilor informatice implementate prin proiect;

2. activități aferente realizării rețelei LAN necesare pentru implementarea proiectului;

3. activități aferente achiziționării și/sau dezvoltării și/sau adaptării aplicațiilor software/licențelor necesare implementării proiectului, configurarea și implementarea bazelor de date, migrarea și integrarea diverselor structuri de date existente, inclusiv soluțiile de automatizare software de tip RPA, respectiv Robotic Process Automation;

4. activități aferente achiziționării unui website de prezentare a companiei, inclusiv achiziția de domeniu și găzduirea pe server;

5. activități aferente achiziționării unui nume de domeniu nou;

6. activități aferente achiziționării soluției de semnătură electronică;

7. activități de trecere a arhivelor din analog/dosare/hârtie în digital indexabil;

8. activități aferente achiziționării de aplicații informatice specifice pentru persoanele cu dizabilități;

9. activități aferente achiziționării soluțiilor din domeniul tehnologiei informației pentru comerțul electronic;

10. activități aferente achizițiilor de servicii de tip cloud și SaaS, respectiv Software as a Service;

11. activități aferente achiziționării serviciilor de găzduire, incluzând toate tipurile de servicii de găzduire, cu excepția pachetelor de reseller;

12. activități aferente achiziționării de servicii pentru consolidarea securității cibernetice aplicabile pentru software/găzduire/rețele;

13. activități aferente achiziționării de servicii de consultanță pentru elaborarea documentațiilor necesare pregătirii proiectului propus spre finanțare și/sau managementul proiectului, inclusiv elaborarea documentațiilor necesare implementării proiectului;

14. activități aferente instruirii personalului care va utiliza produsele implementate/achiziționate și a personalului care va asigura mentenanța;

15. activități de achiziție a serviciilor de auditare intermediară/finală, financiară, conform reglementărilor naționale, și tehnică, din perspectiva corespondenței rezultatului proiectului cu Cererea de finanțare și obiectivele Programului operațional Competitivitate;

16. servicii de consultanță/analiză pentru identificarea soluțiilor tehnice de care au nevoie IMM-urile.

(2) Beneficiarii eligibili, în sensul art. 3 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr 94/2020 privind unele

măsuri pentru finanțarea din fonduri europene a unor programe naționale, sunt:

a) pentru proiectele care vizează atingerea obiectivului prevăzut la art. 4 alin. (1) lit. a):

1. întreprinderi, respectiv microîntreprinderi, întreprinderi mici, întreprinderi mijlocii care își desfășoară activitatea în România, al căror obiect de activitate este în domeniul TIC;

2. întreprinderi, respectiv microîntreprinderi, întreprinderi mici, întreprinderi mijlocii care își desfășoară activitatea în România, în cadrul clusterelor al căror obiect de activitate este în domeniul TIC;

3. consorții formate din entitățile definite la pct. 1 și 2 și întreprinderi, respectiv microîntreprinderi, întreprinderi mici, întreprinderi mijlocii care își desfășoară activitatea în România;

b) pentru proiectele care vizează atingerea obiectivului prevăzut la art. 4 alin. (1) lit. b), solicitanți eligibili sunt agențiile pentru dezvoltare regională. Beneficiarii finali ai ajutorului *de minimis* sunt microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii cu obiect principal de activitate altul decât tehnologia informațiilor și comunicațiilor.

Art. 6. — (1) Finanțarea activităților și cheltuielilor aferente Programului național de digitalizare a microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii intră sub incidența ajutorului de stat și/sau a ajutorului *de minimis* și are în vedere, în principal:

a) realizarea/dezvoltarea de produse/servicii/aplicații TIC inovative, prin finanțarea investițiilor în cercetare industrială și/sau dezvoltare experimentală, în inovare de proces și/sau organizațională, în active corporale și/sau necorporale, în alte proiecte de inovare etc. Sprijinul va fi acordat pentru dezvoltarea de produse/soluții/aplicații TIC inovative cu aplicabilitate în următoarele domenii: internetul lucrurilor, oraș inteligent/sat inteligent; digitalizare, respectiv automatizare, robotizare industrială; inteligență artificială, realitate augmentată; tranzacții electronice, securitate cibernetică; big data, blockchain; e-guvernare/e-administrație — digitizarea administrației publice; e-sănătate;

b) digitalizarea activităților microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii prin finanțarea investițiilor realizate pentru dezvoltarea și/sau achiziționarea de produse TIC.

(2) Regulile de acordare a ajutorului de stat vor fi prevăzute în cadrul schemei de ajutor de stat și *de minimis*, ce vor fi aprobate prin ordin al ministrului fondurilor europene și al președintelui Autorității pentru Digitalizarea României, emis în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, și în cadrul documentelor specifice apelurilor de proiecte.

(3) Regulile de acordare a ajutorului de stat și *de minimis* sunt prevăzute în cadrul Schemei de ajutor *de minimis* pentru creșterea contribuției sectorului TIC pentru competitivitatea economică, al Schemei de ajutor de stat pentru sprijinirea dezvoltării de produse și servicii TIC inovative create de IMM-uri, în cadrul axei prioritare 2, prioritatea de investiție 2b — Dezvoltarea produselor și serviciilor TIC, a comerțului electronic și a cererii de TIC, acțiunea 2.2.1 „Sprijinirea creșterii valorii adăugate generate de sectorul TIC și a inovării în domeniul prin dezvoltarea de cluster”, apelul 3, din Programul operațional Competitivitate 2014—2020 și al Schemei de ajutor *de minimis* „Digitalizarea IMM”.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

p. Ministrul fondurilor europene,

Carmen Moraru,

secretar de stat

Președintele Autorității pentru Digitalizarea României,

Ioan-Sabin Sârmaș

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,

Virgil-Daniel Popescu

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Mircea Fechet,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea domnului Robert-Eugeniu Ciocoi în funcția de vicepreședinte,
cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare
a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (14) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Robert-Eugeniu Ciocoi se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră, pentru o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Romulus Lucian Iaru

București, 19 august 2020.
Nr. 308.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

**pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind eliberarea permiselor de exploatare,
aprobat prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 94/2009**

Având în vedere art. 28 și 30 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 55 alin. (1) lit. I) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. I. — Instrucțiunile privind eliberarea permiselor de exploatare, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 94/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 19 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) persoane juridice care sunt înregistrate conform legii, specializate și atestate în desfășurarea unor astfel de activități sau se organizează în acest scop; atestarea capacității privind desfășurarea unor astfel de activități se realizează de către autoritatea competentă, în termen de 6 luni de la data depunerii, conform legii, a cererii de atestare;”.

2. La articolul 6, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Pentru exploatarea aurului din aluviuni solicitarea de obținere a permisului de exploatare se poate face oricând pe

parcursul anului calendaristic și constă în: scrisoare-comandă pentru acordarea permisului de exploatare (anexa nr. 2 la prezentele instrucțiuni), documentație tehnică (anexa nr. 1 la prezentele instrucțiuni) și autorizație pentru desfășurarea de operațiuni cu metale prețioase și pietre prețioase, vizată conform legii.”

3. După articolul 18 se introduce un nou articol, articolul 19, cu următorul cuprins:

„Art. 19. — Titularii permiselor de exploatare, cu excepția permiselor de exploatare a aurului din aluviuni, sunt obligați să dețină și să utilizeze, pe toată durata permisului, instrumente de cântărire cu înregistrare automată a greutății resurselor minerale extrase.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării, cu excepția prevederilor art. I pct. 3, care intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2021.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Nicolae Turdean

București, 10 august 2020.
Nr. 257.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN**pentru completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 245/2017**

Văzând Referatul de aprobare nr. DG 3.278/12.08.2020 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având în vedere art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Hotărârea Guvernului nr. 155/2017 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2017 și 2018, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 245/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 și 224 bis din 31 martie 2017, se completează după cum urmează:

1. La capitolul IX, titlul „Programul național de boli cardiovasculare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 1), după litera y) se introduce o nouă literă, litera z), cu următorul cuprins:

„z) Spitalul Clinic Județean de Urgență Arad.”

2. La capitolul IX, titlul „Programul național de boli cardiovasculare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 5), după litera p) se introduce o nouă literă, litera r), cu următorul cuprins:

„r) Spitalul Clinic Județean de Urgență Arad.”

3. La capitolul IX, titlul „Programul național de boli cardiovasculare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 7), după litera n) se introduce o nouă literă, litera o), cu următorul cuprins:

„o) Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea.”

4. La capitolul IX, titlul „Programul național de boli cardiovasculare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 10), după litera k) se introduce o nouă literă, litera l), cu următorul cuprins:

„l) Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea.”

5. La capitolul IX, titlul „Programul național de boli cardiovasculare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 12), după litera ț) se introduce o nouă literă, litera u), cu următorul cuprins:

„u) S.C. Teo Health — S.A. — Spitalul Sf. Constantin Brașov.”

6. La capitolul IX, titlul „Programul național de tratament pentru boli rare” subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 6), după litera j) se introduce o nouă literă, litera k), cu următorul cuprins:

„k) Spitalul Județean de Urgență Reșița.”

7. La capitolul IX, titlul „Programul național de tratament pentru boli rare”, subtitlul „Unități care derulează

programul”, după punctul 26) se introduce un nou punct, punctul 27), cu următorul cuprins:

„27) mucopolizaharidoză tip IVA (sindromul Morquio):

— Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii «Louis Țurcanu» Timișoara;”

8. La capitolul IX, titlul „Programul național de tratament pentru boli rare”, subtitlul „Unități care derulează programul”, după punctul 27) se introduce un nou punct, punctul 28), cu următorul cuprins:

„28) boli rare — medicamente incluse condiționat utilizate în tratamentul spitalicesc pentru bolnavi deficit de tripeptidil peptidază-1 (TPP1):

— Spitalul Clinic de Psihiatrie «Prof. Dr. Al. Obregia București».”

9. La capitolul IX, titlul „Programul național de ortopedie”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 4), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) S.C. Materna Care — S.R.L. — Timișoara.”

10. La capitolul IX, titlul „Programul național de ortopedie”, subtitlul „Unități care derulează programul”, la punctul 6), după litera ad) se introduc două noi litere, literele ae) și af), cu următorul cuprins:

„ae) S.C. Materna Care — S.R.L. — Timișoara;

af) S.C. Teo Health — S.A. — Spitalul Sf. Constantin Brașov.”

11. La capitolul IX, titlul „Programul național de diagnostic și tratament cu ajutorul aparaturii de înaltă performanță — Subprogramul de radiologie intervențională”, la subtitlul „Unități care derulează programul”, după litera t) se introduce o nouă literă, litera ț), cu următorul cuprins:

„ț) Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea [activitățile a) și e)].”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Casa Națională de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate și unitățile de specialitate prin care se derulează programe naționale de sănătate curative vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

București, 13 august 2020.
Nr. 848.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

